

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 431.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e124480/facsimile.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

1849.

Beretning

N° 103.

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Tryk og trykrets Medd.

Ordføreren: Jeg vil tillade mig i denne Anledning at ytre, at jeg vil bringe dette Spørgsmaal under Diskussion i Uvalget, naar den foreløbige Behandling er udsædsvagt; men nogen egentlig Forandring tror jeg ikke er nødvendig thi jeg antager, at denne Bestemmelse maa forstaaes i Overensstemmelse med den Orden, der staar i Lov, og den er, naar jeg ikke seiler meget, at vedkommende Soverenpligtige, naar de ere i Kart med fremmede Stæde eller ogsaa med Landets egne Stæde, slet ikke behøve at melde sig personlig hos Districthøveden, men kun hos den, der paa det givne Tidspunkt fungerer som Districthøveden, og hvor denne ikke selv boer, er det Landpostens, som egentlig er Districthøveden, der udfører Landpostens, eller Landpostens bemandede Forretninger. Naar der blot sigtes til de Indbydere, der ville gaae i Landpostens, gjordes egentlig ingen Straffebestemmelser i § 55 forinden, thi de blode da melde sig Landpostens, hvad enten de selv ville eller ikke, baade naar de rejste ud og naar de komne hjem; der bliver nemlig intet Sted lad eller udførelse ved noget Tidspunkt uden Anledning, som det høder, det er uden at Slipperen producerer en Hæftelse eller Forretning over alle de Mandstater, han har ombud, og den skal han legitimere ved at vedlægge Kancellens Certifikater eller Kopier; saaledes seer Anmeldeisen til Landpostens, og Landpostensgjælden gjere derefter deres naturlige Indberetninger ligesom til Districthøveden; det er Forretninger, der paabeholder dem, ikke som Landpostensbemand, men i Kvalitet af Budsmaaglige for Districthøveden. Derfor har Bestemmelserne for disse Tilfælde ingen synlig praktisk Betydning. Naar man skal underlægge den en Bestyrelse, maatte det være den, at den sigter nærmest til de Indbydere, der rejste til Ulandet for det at søge Gjætte eller i et andet Hensigt, uden at rejste som forbrødre, og i saa Tilfælde er Hensigt af at maatte melde sig for Districthøveden ikke her, her naar det antages, at det er nok, at Bestemmelserne melde sig hos Districthøvedens Budsmaaglige, som er Landpostens.

Spørg: Jeg maa tilføje, at dette ikke var mig bejend, og mine Bemærkninger, forsaavidt „Districthøveden“ angaaer, ere saaledes ved hvad den arde Ordfører anførte blivne overflødig; dog skalde jeg ønske, at det i Paragraphen kan til at staa „for Districthøveden eller hans Budsmaaglige“, for at det maatte blive tydeligt og klart for Gjætte, at det er nok at melde sig for vedkommende Landpostens. Jeg foreslæder saaledes mit Amendement i denne Henseende, men maa forstønde mig at stille et Amendement med Hensyn til Høveden for at melde sig efter at være kommet tilbage her til Rigt.

Ordfør: Jeg maa indvillig bemærke, at hvad den arde Ordfører har anført ikke gjælder om de Soverenpligtige, som gaae i Kart med fremmede Røsterns Stæde; de blivne ikke saaledes paanbudne af Indvillingshøveden eller hans Budsmaaglige; Kancellens forrige ord er ved de fremmede Konsuler, saaledes til Ex. i Gøllinger, og de komme dermed slet ikke i Berørelse med nogen dansk Kancellier. Forholdet har dog lidet forandring været, at de have melde til Soverenpligtigheds-Beskyttere paa Stædet, at de vilde gaae i saadan Kart, og de ere da blivne forstønde med den fornævnte Tilværelse dertil; men her gjælder altsaa dog Tilfælde, hvor de kunne tage Gjætte paa fremmede Stæde, uden at derom seer nogen Anmeldeelse for Indvillingshøveden.

Ordføreren: Jeg maa dog bemærke, at Søadant kun kan stæde Sted i det Tilfælde, at Stædet ikke har været inde ved Landstædet og gjert Ind- og Udfærelser.

Ordfør: Ja, usagtelig, men det er ogsaa et Tilfælde i Gøllinger, at fremmede Stæde have Sted, naar de passere Søadant, uden at have Noget at gjere med det egentlige Landpostens, men blot med Dødslands Landpostens.

Dahl: I Forbindelse med hvad jeg ved en tidligere Leilighed har yttret, vil jeg tillade mig at bemærke, at det vilde være hensigtsmæssigt, om Kancellen ikke bestemtes til et fast, uforanderligt Sted, saa at ogsaa her, ligesom ved § 23, som til at staa „en Kancelli af indtil 10 Rbd.“ Fremmede vil jeg, i Tilfælde med, hvad jeg ved bemeldte Paragraph har anført, bemærke, at det der sigtes, hvem Kancellen tilføjer, og mener jeg, at den her vilde Stædet Kancellier.

Ordfør: I Anledning af § 55 havde jeg hørt indse at udhæve de betydelige Forandringer, den gjør i de hidtil gjældende Regler, navnlig efter Placaten af 5te Marts 1842, der er gjortaget i Forretningen af 22de Marts 1843, men det har allerede den arde Ordfører gjert. Han har indvillig tilføjet Noget, som har været mig paafaldende, nemlig at disse Bestemmelser skal staa ved Magt, og han har paaberaabt sig i den Henseende § 57; men hvortil § 57 kan indeholde nogen Glemmel for at lade Bestemmelserne i Forretningerne af 5te Marts 1842 og 22de Marts 1843 være fremmede gjældende, forstønde jeg ikke. Efter disse Anordninger skalde de, der i Forbøddet vilde tage Gjætte paa fremmede Stæde, have Tilværelse af Districthøveden Høveder af Admiralitet, og denne Tilværelse skalde kun gjælde i 2 Rar; nu derimod siges ganske ubetinget, at i Forbøddet skal der have Tilværelse, hvortil det blot gjøres til Rigt at gjere Anmeldeelse til Districthøveden, naar man rejser og naar man kommer tilbage. Dette er dog noget ganske andet og kan altsedel ikke bestaa med, hvad der indeholdes i de anførte Forretninger. Ordet „Arvrigt“, hvortil § 57 begynder, kan jo da ogsaa kun gjøres den Betydning, at det kan er forsvundet nærværende Maertning ikke indeholder andre Bestemmelser, at de arde Regler endnu skalde gjælde. Jeg vil for Resten gjere den Bemærkning, at det ogsaa er den Høveder, at Placaten af 5te Marts 1842 ikke ubetinget siger, at det kan omgaaet efter den Indvillig i Forbøddet, men den Høveder Admiralitetet kan til at gjere andre Forordningsninger, hvor der er Ubøgt til Rigt. Jeg maa endvidere bemærke, at den Fortsættelse, som den arde Ordfører, holdt jeg ikke har midforstønde ham, har gjord § 57, vil have for Indvillig paa § 27 og 28 i Forretningen af 8de Januar 1802; men der forekommer mig at være langt mere Anledning til at anse disse Paragrapher som Raadende ved Magt endnu, da de ikke umiddelbart staa i Strid med nogen Del af nærværende Maertning, end til, at Placaten af 5te Marts 1842, der ligesom skriver med den 50de §, om jeg ikke seiler, skalde ansees gjældende.

Røder: Den næstfølgende Taler gjerde opmærksom paa Kancellen i § 55, men jeg tror, at han glemte, at det senere maatte bestemmes, ved hvilken Ret Kancellen skal dieres; jeg foreslætte, at den maa dieres ved Admiralitetet. Med Hensyn til § 56 har jeg en Bemærkning at gjere, naar jeg sammenligner den med § 23, Søndst § 23, som det synes, kun taler om Forbøddet, bestemmer den dog betydelige Straffe for det Tilfælde, at Regnen udbøder fra Søadant, nemlig 4 Rar Høveder, og betydelige Kancellier, naar Bestemmelserne bestodes ubetinget; derimod bestemmer § 56 med Hensyn